

environment, being an exogenous formation, sets the space for the activity of a political leader.

The sociocultural approach is a dialectical unity of three aspects: sociological, anthropological and socio-philosophical. It should be noted that when using the sociocultural approach, the researcher pays attention to a complexly integrated complex of social and political institutions, as well as non-institutional characteristics of society. This approach seems quite promising, since it allows us to consider culture as one of the conditions for the emergence of political, public and social institutions.

References:

1. Сорокін П. Людина. Цивілізація. Суспільство / [Общ. ред., сост. та предисл., с. 5-24, А. Ю. Согомонова]. – М : Політвидав, 1992. - 542 с.

2. Сорокін П. Соціальна та культурна динаміка: Дослідж. змін. у великих системах мистецтва, істини, етики, правничий та суспільств. відносин = *Social&Cultural dynamics: A Study of Change in Major Systems of Art, Truth, Ethics, Law and Social Relationships* / Пітирум Сорокін; Пров. з англ. В. В. Сапова. - Санкт-Петербург: Вид-во Рус. Християни. гуманітар. Ін-та, 2000. – 1054 с.

TO THE QUESTION OF THE ROLE OF LEADERSHIP IN PUBLIC ADMINISTRATION

Teslyuk M.V., applicant for higher education
Scientific adviser:

Radionova L.A., Cand. philos. Sciences, Associate Professor
O. M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv

Leadership, including in public administration, is a universal phenomenon. The study of leadership in the history of socio-political life is nothing but the desire to find out the essence of the relationship and mutual influence of the leader and his followers. A person who has made a significant contribution to history has always aroused interest among contemporaries and descendants. Herewith, this interest is by no means limited to what this leader did in the socio-political arena. Many researchers were attracted by the great politician as a personality, that is, as a human with certain moral norms, ethical principles and a system of values.

This thesis has been updated since the time of Plato and Aristotle, when researchers posed the question of why a human takes power into his own hands, what is the purpose of this power in the hands of a particular person. The philosophers of ancient Greece believed that the true leader is the one who, through his actions, seeks to achieve the common good and justice. The period of Ancient Greece was characterized by a normative-moralistic approach, in which philosophers paid special attention not to management technologies, but to what rulers should know under what conditions a leader can become (education, political will). A brilliant illustration of this thesis is Plutarch's «Parallel Lives». The author prioritizes a specific person of each era, noting: «My design is not to write histories, but lives» [1]. Plutarch

describes the personality of the leader as an ordinary person, who tends to be both good and bad. Paying attention to the dialectical unity of the leader, Plutarch does not deduce either the consistent patterns of the phenomenon under consideration or the features of its functioning.

The normative approach used by Plutarch comes down to the fact that the main factor influencing the leader still is education (the approach of Plato and Aristotle).

With that, the teaching of N. Machiavelli of the Middle Ages serves as a kind of apologetics for holding power by any means [2, p. 12]. Deifying power and justifying violence in order to maintain power, Machiavelli allows the possibility of sacrificing members of society to create a strong state. Of course, Machiavelli was distinguished by a strong logic of thinking: his statements about the separation of power from scholasticism were very productive for its time. At the same time, his views on politics and morality seem to be one-sided.

Analysis of political leadership in a specific period of history, personification of different eras leads us to the conclusion that leadership is a product of history. A particular society in a particular period of history reveals a certain type of leadership. The historical method of research is one of the methodological techniques with which you can find answers to the questions of the present. However, this method has significant disadvantages. If we accept as true the idea that a leader is a product of historical changes, it means to overlook the fact that changes are never linear.

Simultaneously, the application of the historical approach to the problem of studying political leadership detects significant weaknesses. There is no doubt that a number of researchers turned to history, often without other sources of information. In the historical studies themselves, the authors emphasized the problem of leadership (R. Emerson, T. Carlyle), because a specific historical period has always been identified with a specific leader. The applying of one historical method does not allow the scientist to focus on the actual political problems: overbearing relations, political movements, the problem of retaining power. However, the rejection of this approach may subsequently lead to an underestimation of the historical contribution of one or the other person.

For example, T. Carlyle deduces a number of characteristics that a leader must possess: intuition, sincerity, genius. The scientist accentuates that an important feature of a leader is his greatness [3]. Here T. Carlyle is close to the term of «charisma». He not only characterizes a charismatic leader, he thinks of him as the basis of the universe. A supporter of historical voluntarism, T. Carlyle in his conception does not consider the objective factors that determine the nature of a particular historical period, thus his concept turns out to be inconsistent.

Historical voluntarism, in our opinion, is not able to full-scale interpret leadership: revealing leadership as a given, historical voluntarism does not wonder about the reasons for the emergence of this phenomenon. The root cause of leadership, its typology, and main characteristics remain outside the scope of this approach.

Of course, the historical-voluntaristic approach is not the only one in the learning of the phenomenon of leadership: leadership is studied by sociologists,

psychologists, political scientists and representatives of other branches of knowledge, the methodology of which, along with the general, also has the special.

References:

1. Плутарх. *Порівняльні життєписи* / Пер. Й. Кобова, Ю. Цимбалюка. К. : Дніпро, 1991. 448 с.
2. Макиавелли Н. *Державець*. К: Изд-во Фолио. 2019. 121 с.
3. Карлейль Т. *Герои и героическое в истории*. М.: Эксмо, 2008.

ОПЕРАТИВНЕ СИТУАЦІЙНЕ УПРАВЛІННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯМ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Арбузова Т.В., канд. екон. наук, доцент
Білоцерківський національний аграрний університет

Соціально-економічним розвитком територіальних громад можна ефективно управляти як з використанням традиційних механізмів публічного управління та жорстко спеціалізованої структури, так і з урахуванням динамічності організації, її здатності втілювати змінювані цілі управління. Це можливо забезпечити за умови взаємодії двох підходів: вирішення функціональних стабільних завдань та ситуаційних оперативних, змінних. Розв'язання навіть звичайних питань часто набуває проблемного характеру в нових умовах, що потребує застосування ситуаційного управління з урахуванням внутрішніх і зовнішніх впливів для мінімізації ризиків та недопущення або нівелювання наслідків реалізації сценарію ефекту доміно [1].

Актуальна ситуація як набір конкретних обставин (подій, явищ, процесів, прецедентів) в конкретний проміжок часу, що справляють визначальний вплив на організацію, є ключовою характеристикою ситуаційного підходу, який вимагає специфічного для управління способу мислення щодо її усвідомлення, ідентифікації та можливості вирішення чи адекватної реакції на неї. На нашу думку, розпочата 24.02.2022 р. війна РФ проти України й ті виклики, з якими раптом довелось стикнутися нашій державі та її адміністративно-територіальним одиницям, є прикладом дії таких обставин. Ситуаційне управління функціонуванням територіальної громади полягає у виробленні, прийнятті та реалізації рішень управлінським персоналом місцевої влади у реально виниклому чи такому, що складається стані. Хрестоматійне протікання управлінського процесу не виключає, а навіть потребує застосування специфічних прийомів у конкретній ситуації для результативного й ефективного досягнення цілей публічної організації.

Засади принципами ситуаційного управління органу місцевого самоврядування, які реалізуються у тісній взаємодії між собою, є принципи компетентності керівництва місцевої влади, відсутності прецедентів у минулому, системному взаємозв'язку ситуаційних змінних, подвійного впливу чинників, постійності, безперервності та безповоротності змін, швидкої реакції